

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φε τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαις καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φε ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησίαι. 8,—

Ετησίαι φρ. χρ. 10,—

Ἑξάμηνος. 4,50

Ἑξάμηνος > > 5,50

Τρίμηνος. 2,50

Τρίμηνος > > 3,—

Διὰ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἰκδοῦς μηνίς

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 24 Ἀπριλίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 21

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων : — Τὴν παραμονὴν τῆς μάχης τοῦ Ἀουστερλίτς, ὁ λοχαγὸς Λουδοβίκος Κορμαῆς εὐρίσκειται μὲ τὸν λόχον του εἰς τὸ Τέλλνιτς. Εἶνε ἀσθενής, καὶ ὁ μικρὸς βοημὸς Τιάρκος, ὁ προστατευόμενός του, τὸν περιποιεῖται. Τὸ βράδυ φθάνει εἰς τὸ στρατόπεδον ὁ Ναπολέων, καὶ περιέρχεται ἠνέκοντο τὰ καταλύματα. Οἱ στρατιῶται ὁμῶς τὸν ἀναγνωρίζουν καὶ τὸν ἐπευφημοῦν.

Ἐνας παλαίμαχος γρεναδιέρος τὸν ἐπλησίασε, καί, ὑπαινιττόμενος τὴν αὐτοκρατορικὴν προκήρυξιν, τῷ εἶπε :

— Μεγαλειότατε, δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ ἐκτεθῇς, (*) διὰ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃς εἰς τὴν μάχην. Σοῦ ὑπέσχομαι ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν γρεναδιέρων τοῦ στρατεύματος, ὅτι μόνον μὲ τὰ μάτια θὰ πολεμήσῃς, καὶ ὅτι αὐριο θὰ σοῦ φέρωμεν τὰς σημαίας καὶ τὰ ρωσσικὰ κανόνια, διὰ νὰ ἐορτάσῃς τὴν ἐπέτειον τῆς στέψώς σου.

— Μάλιστα ! μάλιστα ! αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ μπουκέτο μαε ! ἀνέκραξαν οἱ στρατιῶται πανταχόθεν.

Ὁ Αὐτοκράτωρ συνεκινήθη βαθύτατα ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσιν τῶν γενναίων ἐκείνων ἀνδρῶν. Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν στρατηγὸν Μπερτιέ καὶ τοὺς ἄλλους, εἶπε μὲ ὑποτρέμουσαν φωνήν :

— Ἰδοὺ, κύριοι, ἡ ὠραιότερα ἐσπέρα τοῦ βίου μου !

Βαδίζων βραδέως ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν, ὁ Ναπολέων ἐφθασε πρὸς τῆς σκηνῆς τοῦ Λουδοβίκου Κορμαῆ.

Οὗτος, βλέπων ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν τὸν Αὐτοκράτορα, παρέδωκεν ἐν τάχει εἰς τὸν Τιάρκον τὸ δοχεῖον τοῦ γάλατος, τὸ ὁποῖον ἔπινε τὴν στιγμὴν ἐκείνην,

καὶ ἐγερθεὶς, ἐπερίμενε ἐὺθυτῆς καὶ ἀκίνητος, νὰ τῷ ἀποτείνῃ τὸν λόγον ὁ Ναπολέων.

« Ἄν δὲν μοῦ ἐμιλήσῃ — ἐσυλλογίζετο, — σημαίνει ὅτι δὲν ἀγαπᾷ πιά τὸν μικρὸν του καὶ ὅτι εἶνε θυμωμένος μαζί του... »

Ἄλλ' ὁ Ναπολέων, ἀναγνωρίσας ἐσταμάτησεν ἐμπρὸς του καὶ τῷ εἶπε μειδιῶν :

— Ἀ ! σὺ εἶσαι, μικρὲ ; Χαίρω πολὺ πού σέ βλέπω, διὰ νὰ σέ συγχαρῶ διὰ τὴν ὑπέθεσιν τῆς γερύρας τοῦ Θαδῶρ.

Ὁ Λουδοβίκος Κορμαῆς, ἀκούσας αὐτὰς τὰς λέξεις, ἔμεινε ἀναυδός, μὴ γνωρίζων ἂν ὁ αὐτοκράτωρ ὠμίλει σοβαρῶς ἢ ἂν τὸν ἐπερίπαιζεν. Ὁ Ναπολέων, ἀντιληφθεὶς τὴν ἀμηχανίαν τοῦ ἀξιωματικοῦ, προσέθεσε μὲ ἀγαθότητα :

— Naί, naί, τὰ ξέρω, ὁ Μυράτ μοῦ τὰ διηγήθη ὅλα. Δὲν ἔγιναν ἀκριβῶς ὅπως θὰ ἐπιθυμοῦσες, ἀλλὰ καὶ ἔτσι ἡ ἐπιστολή μου ἐφθασε, καθὼς μοῦ εἶχες ὑποσχεθῇ. Εἶμαι εὐχαριστημένος !

Ἐφ' ὅσον ὠμίλει ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ λοχαγὸς ἡ σθάνετο νὰ τὸν πλημμυρίξῃ ἡ μεγαλητέρα χαρά. Ὁ Ναπολέων ἦτο εὐχαριστημένος... δὲν εἶχε περιπέσει εἰς δυσμένειαν, ὅπως ἐφοβήθη κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν του.

Ὅταν ἡ συγχίνησίς του ἐμετριάσθη ὀλίγον, ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸν λόγον καὶ εἶπε :

— Μεγαλειότατε, εἰ-

E. KAZANHS

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 168.

μαι εὐτυχῆς ποῦ ἠμπούρεσα νὰ ἐκτελέσω τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος; ὀφείλω ὅμως νὰ προσθέσω, ὅτι ἂν ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ἔφθασεν εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν γενναίότητα καὶ τὴν νοημοσύνην αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐστράφη τότε πρὸς τὸν Τιάρκον, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο παράμερα, μὲ τὸ κουπάκι εἰς τὸ χέρι, μὲ τὴν Λέαν εἰς τὸ πλευρὸν του, καὶ ἤκουε τὴν συνομιλίαν.

— Ἀ, μπᾶ; ἔκαμεν ὁ Ναπολέων μειδιών; αὐτὸς ὁ μικρὸς σ' ἐδόθησε νὰ δώσης τὸ γράμμα μου εἰς τὸν Μυράτ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότητε, ἀπεκρίθη ὁ Κορμάς. Ἐγὼ αἰχμαλωτίσθηκα εἰς τὸ Λίντς. Δὲν κατώρθωσα νὰ διαφύγω καὶ θὰ μ' ἐψάχναν. Τότε πέ-

— Ὁ Ναπολέων ἤρχισε νὰ γελάει φαιδρότατα.

— Ὅχι, ἀπόψε, εἶπε· αὐριο ὅμως, μετὰ τὴν μάχην, φέρε μου στὴ σκηνή μου ὀλίγο γάλα ἀπὸ τῆ γίδα σου· καὶ θὰ ἰδοῦμε τί μπορεῖ νὰ γίνη μὲ σένα.

Ἐπειτα, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Κορμάν:

— Ἐλπίζω, λοχαγέ, τῷ εἶπεν, ὅτι αὐριο θὰ σιγυρίσης γιὰ καλὰ αὐτοὺς τοὺς Αὐστριακοὺς, ποῦ σ' αἰχμαλώτισαν.

Ὁ Λουδοβίκος Κορμάς συνέσφιγξε τοὺς γρόνθους μὲ λύσαν.

— Ὅσο γι' αὐτό, ἀπεκρίθη, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εἰμπορεῖ νὰ εἶνε βεβαία.

Μετὰ τοῦτο, ὁ Ναπολέων ἐξηκολούθησε τὴν θριαμβευτικὴν του πορείαν καὶ ἀπεμακρύνθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν πυρσῶν τῶν γρεναδιέρων του.

Μόλις ἐξηφανίσθη, ὁ

Λουδοβίκος ἤρπασε τὸ δοχεῖον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Τιάρκου, ἐρρόφησε τὸ ὑπόλοιπον τοῦ γάλατος ἀπληστώως, ἀνέπνευσε δυὸ-τρεῖς φορές, ἐτα-νύσθη, καὶ μὲ στεναγμὸν ἀνακουφίσεως ἀνέκραξε:

— Εἶμαι καλλίτερα τώρα!

— Ἀλήθεια; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς βοήμης περὶ χαρῆς. Μὰ κ' ἐγὼ τὸ βλέπω. Περπατᾶτε καλά, τὰ μάτια σας λάμπουν, τὰ μάγουλά σας ἔχουν χρῶμα... Ὁ αὐτοκράτωρ λοιπὸν σὰς ἐ-γιάτρεψε;

— Ἐτσι φαίνεται, ἀπεκρίθη ὁ λοχαγός· ὅς εἶνε! αὐριο θὰ τὰ ποῦμε

καλλίτερα. Ἐλα τώρα νὰ κοιμηθῆς, Τιάρκο!

Ὁ ἀξιωματικὸς καὶ τὸ παιδίον εἰσῆλθον εἰς τὴν σκηνήν, ὅπου μετ' ὀλίγον ἐκοιμῶντο βαθύτατα.

Ὁ ἕνας ὀνειρεύετο ὅτι συνέτριβε μόνος ὀλόκληρον αὐστριακὸν στρατόν· ὁ ἄλλος ὅτι προσέφερε τὸ γάλα τῆς Λέας εἰς τὸν νικητὴν Αὐτοκράτορα ἐντὸς δοχείου χρυσοῦ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.
Η ΖΙΝΕΤΤΑ

Μετὰ τὴν νίκην.

«Στρατιῶται, εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σὰς. Περιεβάλατε τοὺς αἰτούς σας μὲ δόξαν ἀθάνατον. Στρατὸς ἀπὸ ἑκατὸν χιλιάδας ἀνδρας, διοικούμενος ὑπὸ τῶν Αὐτοκρατόρων Ρωσίας καὶ Αὐστρίας, συνετρίβη καὶ διεσκορπίσθη ἐντὸς τεσσάρων ὥρων. Ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὰς ἐστίας σας, ἀρκεῖ νὰ λέγετε:

ἐπολέμησα εἰς τὸ Ἀουστειρόλις!, διὰ νὰ σὰς ἀποκρίνωμαι: εἶσαι ἀνδρείος!»

Αὕτη ἦτο ἡ ἡμερησία διαταγή, ἡ ὁποία ἀνεγνώσθη εἰς τὰ στρατεύματα τὴν 2 Δεκεμβρίου 1805, μετὰ τὴν μεγάλην νίκην τοῦ Ἀουστειρόλις.

Τὴν ἐνδεκάτην ἐσπερινήν, ὁ Τιάρκος, ὁδηγῶν τὴν Λέαν, τὴν ὁποίαν ἐφρόντισε νὰ καλοκτενίσῃ, καὶ ὁ Λουδοβίκος Κορμάς, μὲ τὸ πρόσωπον μαυρισμένον ἀπὸ τὴν πυρίτιδα καὶ τὴν χεῖρα δεμένην, παρουσιάσθησαν πρὸ τῶν φρουρῶν, οἱ ὁποῖοι περιεστοίχιζαν τὴν αὐτοκρατορικὴν σκηνήν.

Οἱ γρεναδιέροι ὑπεδέχθησαν μὲ γέλια τὴν αἴτησιν τοῦ μικροῦ βοήμου, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ Αὐτοκράτορος μὲ τὴν γίδα του.

— Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ περάσῃ κα-νεὶς, τῷ εἶπαν.

— Μά...

— Τίποτε! Ἡ διαταγή ἐξαιρεῖ μόνον τοὺς στρατάρχας καὶ τοὺς σωματάρχας. Εἶσαι στρατάρχης ἐσὺ ἢ σωματάρχης;

— Δὲν εἶμαι στρατάρχης, ἀπεκρίθη ὁ Τιάρκος, χωρὶς νὰ ταραχθῇ διόλου ἀπὸ τοὺς σαρκασμούς· εἶμαι ὅμως ὁ γιδᾶς, τὴν ὁποίαν διέταξε χθὲς τὸ βράδυ ὁ Αὐτοκράτωρ νὰ τοῦ φέρῃ γάλα μετὰ τὴν μάχην.

— Πολὺ καλά, δός με τὸ γάλα σου καὶ τοῦ τὸ πηγαίνομε.

— Ὅχι, ἐπέμεινε ὁ μικρός· ὁ Αὐτοκράτωρ εἶπε νὰ τοῦ τὸ φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος, καὶ κανεὶς ἄλλος ἀπὸ ἐμὲ δὲν μπορεῖ νὰ ἐγγίξῃ τὴν Λέαν.

Ὡς διὰ νὰ ἐπικυρώσῃ τοὺς λόγους τοῦ κυρίου της, ἡ Λέα ἐπροχώρησε κατὰ τῶν γρεναδιέρων μὲ χαμηλωμένα κέρατα, ὅταν ἐπενέβη ὁ Κορμάς.

— Στρατιῶται, εἶπε, μορεῖτε νὰ φέρετε αὐτὸ τὸ παιδί νὰ περάσῃ μὲ τὴ γίδα του· ὁ Αὐτοκράτωρ τοὺς περιμένει.

— Αὐτὸ διαφέρει! ἀπεκρίθησαν οἱ γρεναδιέροι χαίρετωντες τὴν λοχαγὸν τῶν Οὐσσάρων.

Καὶ ὁ Κορμάς, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Τιάρκου καὶ τῆς Λέας, εἰσῆλθον εἰς τὸν κενὸν χώρον, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῖου ἤγειρετο ἡ σκηνὴ τοῦ Ναπολέοντος.

Οὗτος, καθήμενος ἐνώπιον μεγάλης πυρᾶς, εἰς τὴν κόκκινην πολυθρόναν, τὴν ὁποίαν εἶχε διατάξῃ νὰ σῦρον ἔξω τῆς σκηνῆς, ἤκουε τὰς ἀναφορὰς τῆς ἡμέρας, τὰς ὁποίας τῷ ἀνεγίνωσκον οἱ ὑπασπισταὶ του.

Εἶχε τὰ πόδια του ἀναπαυτικῶς ἀπλωμένα καὶ τὰ μάτια του προσηλωμένα ἐνερθεῖς εἰς τὸν κενόν. Καὶ ἐνῶ ὀλόγηρα οἱ γρεναδιέροι ἐσιωποῦσαν διὰ νὰ μὴ τὸν ταρασσούν, ὁ ὑπασπιστὴς ἀνε-γίνωσκε:

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΑΝΘΗ

— Τ' εἶν' οἱ κρίνοι, τὰ ζιμπούλια καὶ τὰ τριανταφυλλάκια καὶ ὅλα τ' ἀνθὴ ποῦ προβάλλουν ὁμορφα, χρωματιστά;
— Κ' ἐρωτᾶτε τ' εἶνε; εἶνε τῶν μητέρων τὰ φιλάκια ποῦ ἕνας ἄγγελος τὰ παίρνει καὶ τὰ δίνει στὰ φυτά.

Κι' ὅλα τὰ φυτὰ ποῦ ἀνθίζουν, τῶχουνε κρυφὸ καμάρι, τῶχουνε κρυφὴ λαχτάρα, τῶχουνε χαρὰ κρυφὴ, γιὰτὶ παίρνουν ἀπὸ τ' ἀνθὴ χρῶμα κι' ὁμορφιά καὶ χάρι κ' ἔτσι δείχνει τὸ καθένα μιὰ ξεχωριστὴ μορφὴ.

— Ποῦ τὴν βρίσκουν τὰ λουλούδια τὴ γλυκεῖα μοσχοβολία των;
τ' εἶν' ἐκεῖν' ἡ ἀναπνοὴ των, τ' εἶν' ἐκεῖν' ἡ μυρωδιά;
— Ἡ ἀγάπη τῶν μητέρων ἡ κρυμμένη στὰ φιλιὰ των, ἡ ἀγάπη ποῦ ἀναπνέει στῶν μητέρων τὴν καρδιά.

Κ' ἔτσι τ' ἀνθὴ κι' ὅλα τ' ἀνθὴ ποῦ τοὺς κήπους ὁμορφαίνουν, ἀπὸ τὸ πρωτὶ ὡς τὸ βράδυ κι' ἀπ' τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωτὶ, ὅλα μὲ τὴ μυρωδιά των ἀναπνέουν κι' ἀνασαίνουν, σὰν νὰ ἔχῃ τὸ καθένα μιὰν ἀνθρώπινη ζωὴ.

— Τόση τῶν μητέρων εἶνε ἡ ἀγάπη, ὥστε νὰ δώσῃ ὁμορφιά ἔς ὅλη τὴ φύσιν κι' ὅλ' ἡ γῆ ν' ἀνθοφορῇ;
— Τόση μόνον; κι' ἄλλη τόση, κι' ἄλλη τόση, κι' ἄλλη τόση ποῦ χωρεῖ μέσ' στὴν καρδιά των καὶ στὸν κόσμον δὲν χωρεῖ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΨΑΡΙΑΝΟΣ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 166.)

Ὁ γεωργός, ὅταν ἐνσκήψῃ θύελλα ἢ πλημμύρα, ἐμπρὸς εἰς τὰ ἐρείπια τῶν σπαρτῶν του συλλογίζεται τὴν νέαν σποράν. Μέσα ἀπὸ τὰ χαλάσματα προβάλλει ἡ ἐλπίς τοῦ μέλλοντος. Τὸν ἐρημωμένον ἀγρὸν πρασινίζει ἡ προσδοκία τῆς νέας βλαστάνσεως.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον καὶ τὰ ἔθνη εἰς τὰς μεγάλας συμφορὰς στρέφουν τὸ βλέμμα των εἰς τὰ σχολεῖα. Συλλογίζονται τὴν νέαν σποράν. Ἀπ' ἐκεῖ περιμένουν τὴν νέαν βλάστησιν ποῦ θὰ ζωογονήσῃ τὴν ἔρημον γῆν. Ἀπ' ἐκεῖ θὰ ἐξορμήσουν οἱ γενναῖοι ὑπερασπισταὶ τῆς ἐθνικῆς τιμῆς, οἱ φοβεροὶ ἐκδικηταὶ τῆς ἐθνικῆς ἐντροπῆς.

Καὶ ἐγένετο τοῦτο. Ἐγένετο εἰς τὴν Ἑρμανίαν, ἐγένετο εἰς τὴν Ἰαπωνίαν. Στρατηγὸι νικηφόροι τὰς πολεμικὰς των θάφνας ἐπήγαν καὶ τὰς ἐκρέμασαν ἐπάνω ἀπὸ τὰς θύρας τῶν σχολείων. Καὶ ἦτο δίκαιον. Ἀπ' ἐκεῖ μέσα ἐξῆλθεν ἡ Νίκη!

Μέσα εἰς τὰ χαλάσματα τῆς ἀγωνιζομένης Ἑλλάδος, μέσα εἰς τὴν πείναν καὶ τοὺς ὀλοφυρμούς, μέσα εἰς τὰ ράκη καὶ εἰς τὰ δάκρυα, αὕτῃ ἡ μεγάλη σκέψις ἀνέβη καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Βαρβάκη.

Ἡ Βουλὴ, ἡ ὅπως τὴν ἔλεγον τότε, τὸ «Βουλευτικὸν Σῶμα» συνεδρίαζεν εἰς τὸ Ναύπλιον. Ὁ Βαρβάκης, πρὶν ξεκουρασθῇ ἀπὸ τὸ φιλανθρωπικόν του ἔργον, σπεύδει εἰς τὸ Ναύπλιον, παρουσιάζεται εἰς τὸ Βουλευτικὸν καὶ δηλώνει ὅτι καταθέτει εἰς μιάν Τράπεζαν ἀρκε-

τὴν ποσὴν χρημάτων διὰ νὰ ἰδρῶθῃ καὶ διατηρηθῇ ἐν Κεντρικὸν Σχολεῖον.

— Σ' εὐγνωμονοῦμεν διὰ τὰς εὐεργεσίας σου πρὸς τὴν Πατρίδα, εἶπεν ὁ πρόεδρος τοῦ Βουλευτικοῦ. Ἡ Διοίκησις θὰ φροντίσῃ καὶ κτίριον κατάλληλον νὰ ἀνεγείρῃ εἰς τὸ Ἄργος διὰ τὸ «Κεντρικὸν Σχολεῖον τῆς Ἐπικρατείας» καὶ διδασκάλους σοφοὺς καὶ ἐναρέτους νὰ διορίσῃ!

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, εἰς συνεδρίαν τῆς ὁλομελείας τοῦ Βουλευτικοῦ, ἐν μέσῳ ἐπευρημιῶν καὶ χειροκροτημάτων, ἀνεγινώσκει τὸ ἐξῆς πατριωτικὸν ἔγγραφον τοῦ Βαρβάκη.

«Πρὸς τὸ Σεβαστὸν Βουλευτικὸν Σῶμα
«Ἐπειδὴ διὰ νὰ ἀνακαλεσθῶσιν αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστῆμαι εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀνάγκη πᾶσαν νὰ εὐρεθῇ μόνιμος καὶ διαμείνων πόρος μισθῶν καὶ ζωτροφῶν τῶν ἀναγκασιούτων διδασκάλων δι' ἐν Κεντρικὸν Ἑθνικὸν Σχολεῖον, διὰ τοῦτο ὁ ὑποσημειούμενος, θέλων νὰ ὠφελήσῃ τὸ ἔθνος μου, ἀφιερῶ ρούβλια 300,000, τὰ ὁποῖα θέλω καταθέσει αἰωνίως εἰς τὸ Βασιλικὸν Ταμεῖον τῆς Μόσχας... ὁ δὲ τόκος ἀναλογούμενος πρὸς τὸ παρὸν εἰς 30,000 γρόσια θέλει διδῆσθαι ἐτησίως διὰ τιμῶν ἐπιτρόπων... εἰς μισθοὺς καὶ τροφὰς διδασκάλων μόνον.

«Μὲ ὅλον τὸ σέβας

Ὁ πρόεδρος πατριώτης
ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΡΒΑΚΗΣ
Ἐν Ναυπλίῳ 8 Νοεμβρίου 1824.

Μετὰ τὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας, ἀφού

ἔδρεξε μὲ τὸν ἱερὸν ἰδρωτά του τὸ ὠρ-γωμένον ἔδαφος, ὁ γεωργός μὲ εὐχαρίστημένην συνείδησιν ὅτι ἔκαμεν ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάμῃ, ἐπιστρέφει εἰς τὸ σπίτι του νὰ ξεκουρασθῇ. Καὶ ὁ Βαρβάκης ἀφού ἔκαμεν ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάμῃ, ἡτοιμάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκογενεακὴν του ἐστίαν.

Ἐσκόπευε νὰ μεταβῇ εἰς Τεργέστην, διὰ Ζακύνθου, ἀπ' ἐκεῖ εἰς Βιέννην, καὶ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσάν τῆς Αὐστρίας εἰς τὴν γραφικωτάτην ἑπαυλίαν του, ἡ ὁποία ἀπέειχεν ἐπτά ὥρας ἀπὸ τὸ Ταϊγάνιον.

Ἀλλὰ «ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει.» Ὁ Βαρβάκης δὲν ἔμελλε νὰ ἐπανιδῇ τὴν δευτέραν πατρίδα του. Εἶχε σημάνει δι' αὐτὸν ἡ μοιραία ἐπίσημος ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ χεῖλη ψιθυρίζουν, ἐνῶ ἐτοιμάζεται νὰ πτερυγίσῃ ἡ ψυχὴ, τοὺς λόγους ποῦ λέγει ὁ ἐτοιμοθάνατος εἰς τὸ δημοτικὸν ἄσμα:

Ἀκούω φιλία νὰ χτυπῇ, ἀκούω τοσιὰ νὰ
[σκάφτουν]
κι' ἀκούω καὶ τὰ σήμαντρα νὰ κράζουν τ' ὀ-
[νομά] μου.

Τὸ ὄνομα τοῦ Βαρβάκη ἐκραξάν μὲ τὴν ἀπαράμιλλον καὶ μοναδικὴν μελωδικὴν των ἀρμονίαν αἱ καμπάναι τῆς Ζακύνθου. Εἰς τὸ μοσχοβολημένον νησί τοῦ Ἰονίου παρέδωκε τὴν ὠραίαν ψυχὴν τοῦ Βαρβάκη, τὴν 13 Ἰανουαρίου 1825.

Τὸ ἑλληνικὸν χρῶμα τὸν ἐτράβηξε καὶ τὸν ἔσφιξεν εἰς τὴν ἀγκάλην του· τὸ ξένον χρῶμα θὰ τοῦ ἦτο πολὺ ψυχρόν, πολὺ βαρὺ. Ἐμεινε καὶ τὸ σῶμα ἐκεῖ ὅπου ἀνῆκε καὶ ἡ ψυχὴ!...

Ἡ Βουλὴ μόλις ἔμαθε τὸ θλιβερόν ἄγγελμα ἀμέσως ἐψήφισε καὶ ἡ Κυβέρνησις ἀμέσως διέταξε νὰ ψαλῇ εἰς ὅλας τὰς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μνημόσυον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Μεγάλου Εὐεργέτου τοῦ Ἑθνους.

Τὸ μνημόσυον ἐκεῖνο δὲν ἦτο ἀπὸ τὰς ψυχρὰς, τυπικὰς ἱεροτελεστίας, εἰς τὰς ὁποίας ἄνθρωποι ἀδιάφοροι συναθροίζονται περὶ ἑνὸς δίσκου κολλυβῶν. Εἰς πελάγη καὶ εἰς βουνά, εἰς κόλπους καὶ εἰς ὑπώρειας, μὲ συνοδείαν ρόχθου κυμάτων ἢ ψιθυρισμῶν πευκῶν, εἰς πόλεις καὶ εἰς ἐξωκλήσια, —καμπάναι καὶ σήμαντρα ἑλκαίων τὸν ἥρωα τῆς θελήσεως καὶ τῆς καλωσύνης, τὸν Μέγαν πατριώτην καὶ παρηγορητὴν τῆς ὀρφάνιας. Καὶ μέσα εἰς τὴν ὀρθοπευτικὴν ἱερότητα, εἰς τὴν βαθεῖαν κατανύξιν τῆς πενθίμου τελετῆς ἕνας ὀλόκληρος λαὸς, ἕνας εὐγνώμων λαὸς, ἐρράντιζε μὲ δάκρυα, βγαλμένα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς, τὸ ἐπιμνημόσυον συγχώριο: Αἰωνία του ἡ μνήμη!

Ἡ διαθήκη του ὑπῆρξεν ἀνταξία τοῦ Βαρβάκη: ἀποχαιρετισμὸς πρὸ τὴν ζωὴν μεγάλης καὶ εὐγενοῦς ψυχῆς.

Ἐν πρώτοις ὥριζε ρητῶς καὶ αὐτολεξεί «ὁ ἐνταφιασμὸς μου νὰ γείνη χωρὶς πομπήν, μήτε θέλω εἰς τὴν τάφον μου νὰ τεθῇ τι λαμπρόν.» Οἱ Ψαριανοί, ποὺ εἶχαν διασκορπισθῇ εἰς διαφόρους νήσους καὶ παραλίας τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τὴν ἡρωϊκὴν καταστροφὴν τῶν Ψαρῶν, εἶχαν συνοικισθῇ εἰς τὰ ἐρείπια τῆς παλαιᾶς ἐνδύου Ἑρετρίας, εἰς τὴν Εὐβοίαν, καὶ ἴδρυσαν τὰ Νέα Ψαρά. Τὰς τελευταίας του σιγῆς δὲν ἐλησμόνησε τοὺς συμπατριώτας του ὁ ψυχωραγὼν Βαρβάκης, καὶ ἐκληροδότησε δέκα χιλιάδας τάλληρα διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς νέας πόλεως.

Τὴν κινήτην του περιουσίαν ὅλην ἐδώκεν εἰς τὸ ἔθνος. Μετὰ πολλὴν ζήλον ἐφρόντισε νὰ συλλέξῃ τὰ χρήματα καὶ νὰ τὰ καταθέσῃ ἀσφαλῶς εἰς τὴν Ἑθν. Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ὁ φίλος τοῦ Βαρβάκη, φιλόπατρις Ἕλλην καὶ ἐθνικὸς εὐεργέτης καὶ αὐτός, ὁ Ἰωάννης Μπέζος. Σήμερον ἡ δωρεὰ τοῦ Βαρβάκη ὑπολογίζεται εἰς 2,400,000 περίπου δραχμὰς καὶ δίδει ἐτήσιον εἰσόδημα 106 χιλιάδας δραχμὰς.

Ἡ εὐγνωμονοῦσα Πατρίς τῷ ἀνῆγειρε τὴν μεγαλοπρεπῆ ἀνδριάντα, περὶ τοῦ ὁποῦ μᾶς ἠρώτησε πρὸ ὀλίγου ὁ γέρον νησιώτης.

**

Τὰς λεπτομερείας αὐτὰς περὶ τοῦ Βαρβάκη διηγῆθη ὁ κύριος Ἀλφης εἰς τὸν υἱόν του, ἐνῶ ἐπεριπάτου εἰς τοὺς δρομίσκους τοῦ ἄλσους τοῦ Ζακπείου. Ἐβημάτιζον ἄνω κάτω, ἐστρέφοντο, εἰσῆρχοντο εἰς τοὺς δεινροφύτους διαδρόμους καὶ δὲν ἐπρόσεχον οὔτε εἰς τὴν μουσικὴν, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ παίζει εἰς τὴν πλατεῖαν, οὔτε εἰς τοὺς διερχομένους περιπατητάς. Τὸ παιδίον μὲ ἐνδιαφέρον ἀπερίγραπτον, μὲ ἀληθῆ διψαν περιεργίας, μὲ μάτια ποῦ ἔλαμπαν, ἤκουε τὰ ἄγνωστα ἐπεισόδια τῆς ζωῆς τοῦ Βαρβάκη. Ἡσθάνετο ἐκπληξῆν ἀκούον πρῶτην φορὰν ποῖος ἦτο ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς Ἕλλην ἐκεῖνος, ὅστις ἄπλωνε εὐεργετικὴν τὸ χεῖρ του καὶ μέσα ἀπὸ τὸν τάφον του, εὐηργέτει. καὶ μετὰ τὴν θάνατόν του, καὶ παρεσκεύαζε καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον, δι' ἐξόδων του, ὑπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος.

Ὅτε διήλθον πάλιν πρὸ τοῦ ἀνδριάντος, τὸ παιδίον ἐστάθη πρὸ αὐτοῦ μὲ σεβασμὸν ὡς πρὸ ἱεροῦ. Παρετήρησε τὸ ἐπιβλητικὸν παράστημα τοῦ Εὐεργέτου, εἶδε τὰς συμβολικὰς γυναῖκας τὰς παριστανούσας τὰς ἀρετὰς τοῦ Βαρβάκη, καὶ ἀνέγνωσε τὰς χρονολογίας τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ θανάτου του. Ἐπειτα ἀπεμακρύνθησαν, καὶ τὸ παιδίον ἐβάδι-

ζε σιωπηλὸν πλησίον τοῦ πατρός του...

Ἦσαν ἤδη εἰς τὸ τέλος τῆς δεινροστοιχίας, πλησίον τοῦ ξυλίνου κιγκλιδωμάτος τοῦ βασιλικοῦ κήπου, ὅτε τὸ παιδίον διέκοψεν ἑξαφνα τὴν σιωπὴν.

— Πατέρα, εἶπε, διατί μᾶς διδάσκουν τόσα περιττὰ καὶ αὐτὸ μᾶς διδάσκουν τόσα ποῦ πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τὰ γνωρίζωμεν;

Τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου Ἀλφης συνεσπάσθη διὰ μᾶς μὲ πόνον.

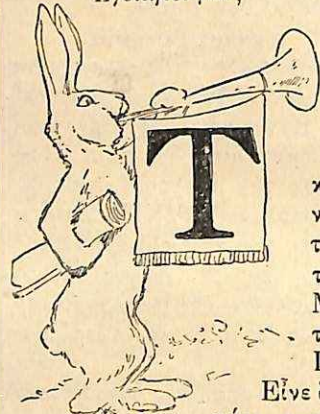
— Ἀχ! παιδί μου, εἶπε μὲ ἀναστεναγμὸν. Αὐτὴ εἶνε ἡ μεγάλη συμφορά τῆς Ἑλλάδος! Δι' αὐτὸ ἕως τώρα κανένας νικηφόρος στρατηγὸς μᾶς δὲν ἐκρέμασε δάφνινα στεφάνια εἰς τὰ ὑπέρθυρα τῶν σχολείων μᾶς καὶ— ἄλλοι μόνον!— ἴσως δὲν κρεμάσῃ ποτέ!...

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΙΣ·ΦΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἀ ἄγρια βαρελὸτα, τὰ βαρύκροτα, ποῦ τὰ καταδιώκει ἡ Ἀστυνομία, ἀντίκα τέστησαν φέτος τὰ φῆς-φῆς. Μετὰ αὐτὰ ἐωρτάσαμεν τὸ Πάσχα μας.

Εἶνε δὲ τὰ φῆς-φῆς κατὰ πυροτεχνηματῶν περιεργότατα, τρελὰ τὰνὰπτουν. Τρέχουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ ἀναπηδοῦν μὲ μικρὰς λάμψεις καὶ μικροὺς κρότους ἀστείους. Ἡ ζωὴ των διαρκῶς ἀγωνιᾷ καὶ παρατείνεται. Ἐκεῖ ποῦ νομίζεις ὅτι ἐσθυσαν, ὅτι ἐξεψύχησαν, ἑξαφνα πάλιν ἀνάπτουν, ζωντανεύουν, πηδοῦν καὶ κροτοῦν. Ἐχουν κατὰ τὸ ὑπολόν. Διὰ τοῦτο ἕνας ἀθηναῖος χρονογράφος ἔγραψεν ὅτι προτιμᾷ τὰ βαρελὸτα. Αὐτὰ, λέγει, εἶνε ὁ εἰλικρινὴς ἐχθρὸς, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἰμπορεῖς νὰ προφυλαχθῇ. Τὰ φῆς-φῆς ὅμως εἶνε ὁ ἐχθρὸς ὁ ὑποκριτὴς καὶ δόλιος. Κάμνει τὴν ψόφιον, διὰ νὰ πλησιάσῃς ἀμέριμνος καὶ ἀπροετοίμως πηδᾷ εἰς τὸ πρόσωπόν σου καὶ σοῦ καίει— ἂν ἔχῃς— τὸ μουστάκι...

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἀθηναϊκὴ Ἀστυνομία ἔχει ἐναντίαν γνώμην. Καταδιώκει τὰ βαρελὸτα καὶ ἀφίνει ἐλεύθερα τὰ φῆς-φῆς. Διὰ τοῦτο φέτος τὰ βαρελὸτα ἦσαν ὀλίγα— σχετικῶς μὲ ἄλλες χρονιὰς δηλαδὴ— καὶ τὰ φῆς-φῆς πολυά. Εἰς τοὺς Ἐπιταφίους, εἰς τὴν Ἀ-

νάστασιν, εἰς τὴν Ἀγάπην, παντοῦ, οἱ ἄνθρωποι, ἐντρομοί, ἀναπηδοῦσαν κωμικώτατα μαζὶ μὲ τοὺς νεοφανεῖς αὐτοὺς ἐχθροὺς, ὑπὸ τὰ γέλια τῶν παιδιῶν, ποῦ τοὺς ἐσκορποῦσαν εἰς τὰ πεζοδρόμια μὲ τέρσην ἀφθονίαν. Καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὰ φῆς-φῆς εἰς τὸ ἐξῆς θὰ βασιλεύουν, ὡς νὰ εἰσαχθῇ ἄλλη μέδα, ἄλλο εἶδος προχείρου πυροτεχνήματος, ἐκ τῶν ἀπαραιτήτων διὰ τὰς ἀγίας ἡμέρας... τῶν Ἀθηνῶν.

Αὐτὰ τὰ ἔθιμα, τὰ ὁποῖα καὶ ὅταν δὲν προξενοῦν σοβαρὰ δυστυχήματα, ἐπιφέρουν τρέμον καὶ ἀταξίαν, ἀσχημίζουν τὰς ἐορτάς μᾶς καὶ καταστρέφουν ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν. Καὶ ὅμως ἐπιμένουν, ἀντέχουν, μὲ ὅλας τὰς διαμαρτυρίας τοῦ κόσμου καὶ μὲ ὅλην τὴν ἀστυνομικὴν καταδίωξιν. Εἶνε τὰ παιδιὰ ποῦ δὲν ἀκούουν τίποτε καὶ ἐννοοῦν νὰ διασκεδάσουν ἑπὶ τοὺς ἀρέσει. Εἶνε ἀκόμη καὶ οἱ ἔμποροι, κατασκευασταὶ ἢ πωληταὶ τῶν ἐπικυνδύνων αὐτῶν πραγμάτων, οἱ ὁποῖοι ἐννοοῦν νὰ ἐπωφεληθῶν καὶ νὰ ἐκμεταλλευσθῶν τὴν παιδικὴν ἀδυναμίαν. Μικροὶ λοιπὸν καὶ μεγάλοι συνομωτοῦν κατὰ τῆς τάξεως καὶ τῆς εὐπρεπείας τῶν ἐορτῶν. Νομίζω ὅμως ὅτι τὰ καλὰ παιδιὰ πρέπει νὰ πολεμήσουν τὰ βάρβαρα αὐτὰ ἔθιμα. Εἰς καμμίαν πολιτισμένην πόλιν τὸ Πάσχα δὲν ἐορτάζεται κατ' αὐτὴν τὴν ἐχληρὸν καὶ ἐπικινδύνον τρόπον!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΘΥΜΟΣ ΚΑΙ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

Ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ἤμην πολὺ ἐξυθιμὸς. Ἡ παραμικρὰ ἀφορμὴ μοι ἤναπτε φλόγας θυμοῦ. Μία θύρα κλειστὴ, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἀνέμενον νὰ εὕρω ἀνοικτήν, μὲ ἠρέθιζε μέχρι τοῦ σημείου νὰ τὴν σπάσω. Δοχεῖον κενόν, τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἤλπιζον νὰ εὕρω πλήρες, ἔθραυον ἐπὶ τοῦ πατώματος ἢ ἐπὶ τοῦ τοίχου. Καὶ τώρα ἀκόμη, ἀλλὰ δὲν τὰ σπάζω, διότι τὰ ἀγοράζω ἐγὼ.

Ἐμεγάλωσα. Κατετάχθην εἰς τὴν στρατὸν, εἰς τὸ Πυροβολικόν. Ἐγείνα λοχίας. Ἡμέραν τινὰ ἐβημάτιζον ἐντὸς τοῦ στρατῶνος. Εἰς συνάδελφός μου, πρὸς τὴν ὁποῖον δὲν διεκείμην καὶ πολὺ φιλικῶς, μοι ἀπηύθυνεν εἰρωνεῖαν τινὰ. Τοῦτο ἤρκεσεν. Ἐσुरα τὸ ξίφος. Ἐκαμε καὶ ἐκεῖνος τὸ ἴδιον καὶ ἤρχισε φοβερὰ ξιφομαχίαν. Τὰ ξίφη διεσταυροῦντο, συνεκρούοντο. Ἐπετιθέμην, ἡμυρόμην, ὑπεχώρουν ἐν βῆμα, προεχώρουν δύο. Μικρὸν καὶ ὁ ἀντίπαλός μου ὑποχωρῶν θὰ ἐφθάνεν εἰς τὸν τοῖχον. Θὰ τοῦ διεπέρων τὸ στῆθος. Αἶφνης βλέπομεν ἐνώπιόν μας τὸν ἀνθυπολοχαγὸν Κίμωνα. Ἡ πειθαρχία ὑπερίσχυσε τοῦ θυμοῦ, τὸ καθήκον τῆς ἐκδικήσεως. Ἀμφότεροι ἐλάβομεν στάσιν προσοχῆς καὶ ἐφέρο-

μεν τὰ ξίφη εἰς ἑσὶν χαιρετισμοῦ. Ἐπὶ πέντε περίπου λεπτὰ αὐτὸς μὲν ἵστατο ἐνώπιόν μας ἄφωνος, ἡμεῖς δὲ ὡς ἀγάλματα. Μετὰ ταῦτα εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς ἐμέ:

«Τετραήμερον κράτησιν» καὶ μοι ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν φυλακὴν.

Ἐκαμα μεταβολὴν καὶ ἀπῆλθον εἰς τὴν φυλακὴν διὰ νὰ ξεθυμῶσω.

Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας τὸν ἤκουσα ἀποτεινόμενον πρὸς τὸν ἀντίπαλόν μου:

«Τετραήμερον κράτησιν διὰ τὴν προ-

χθεσινὴν ξιφομαχίαν» καὶ τῷ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν φυλακὴν.

Ἐχαίρετῃς καὶ ἀπῆλθε. Τότε ἐνόησα διατί δὲν μᾶς ἐτιμώρησε συγχρόνως. Τὴν ξιφομαχίαν θὰ διεδέχετο ἐν τῇ φυλακῇ γρονθομαχία.

Ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς ἀφίσεώς μου ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ. Διὰ τῆς ἀμέμπτου διαγωγῆς μου καὶ τῆς πρὸς τὸ καθήκον ἀφεισώσεως, εἶχον ἀποκτήσῃ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀνωτέρων μου. Πολλοὶ τούτων προσεπάθουν νὰ μὲ πείσωσι

νὰ μείνω εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ. Περισσότερον πάντων ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Κίμων.

«Ἀλλὰ, κύριε ἀνθυπολοχαγέ, τῷ εἶπον, τὸ ξίφος πολλάκις ἐδηγεί εἰς τὴν φυλακὴν» ὑπαινιττόμενος τὴν τετραήμερον κράτησιν.

«Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν δόξαν» μοι ἀπήντησε.

Δὲν ἐπέισθην. Παρέδωκα τὸ ξίφος καὶ ἔγεινα πολίτης.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

(Διδάσκαλος ἐν Νοσοκομείῳ)

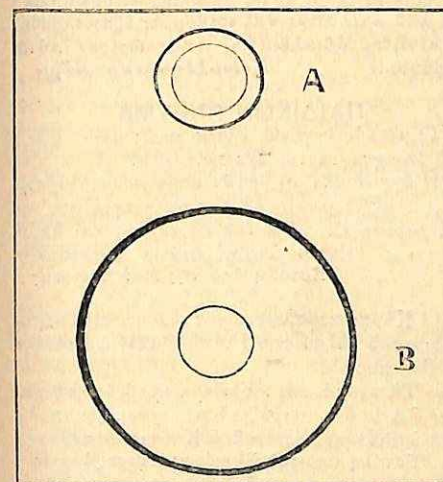
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ψάρι διὰ...μαγιονέζαν.

Αὐτὸ τὸ τεράστιον ψάρι ἐψαρεύθη εἰς ἓνα ποταμὸν τῆς Καλιφορνίας καὶ ζυγίζει 350 λίτρας. Ὅσον διὰ τὸ ἀνάστημά του, βλέπετε ὅτι ὑπερβαίνει τὸ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος στέκεται πλησίον του. Τὴν εἰκόνα μᾶς ἀνεκοίνωσεν ὁ φίλος μας Φαίδων Τ. Ἀμπελάς.

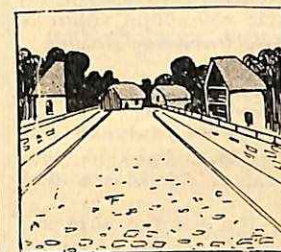
Ὀπτικὴ ἀπάτη.

Ὁ ἐσωτερικὸς κύκλος τοῦ σχήματος Α φαίνεται πολὺ μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν ἐσωτερικὸν κύκλον τοῦ σχήματος Β. Καὶ ὅμως εἶνε ἐντελῶς ἴσοι. Ἡ φαινομενικὴ διαφορά ὀφείλεται εἰς τὴν περιορισμὸν τοῦ Α, ἐνῶ ὁ Β εἶνε εἰς χά-

ρον εὐρύτερον. Οὕτω καὶ ἡ σελήνη φαίνεται μεγαλύτερα ὅταν εἶνε εἰς τὴν ὀρίζοντα χαμηλά, ὅπου τὴν βλέπομεν τρέπον τινὰ περιορισμένον ἀπὸ τὰ γύρω ἀντικείμενα τῆς γῆς (βουνά, δένδρα, σπίτια κτλ.) καὶ μικρότερα ὅταν ἀνέρεχεται εἰς τὴν ἐλεύθερον οὐρανόν.

Γέφυρα διασχίζουσα οἰκίαν.

Εἰς τὸ Πέρθ, ἡ γέφυρα Βικτωρία ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Τάϋ, διασχίζει εἰς τὸ ἄκρον τῆς μίαν οἰκίαν, ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ὁποίας δὲν ἠθέλησε νὰ δε-

χθῇ καμμίαν πρότασιν ἀπαλλοτριώσεως. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἡ γέφυρα, ὡς ἔργον γενικῆς χρησιμότητος, τὴν ἔκαμαν καὶ τὴν ἐπέρασαν διὰ τῆς βίας μὲς ἀπὸ τὸ σπῆν τοῦ ἰδιοκτήτου, τὸ ὁποῖον οὕτως ἐχωρίσθη εἰς δύο, ὥστε ὁ διερχόμενος τὴν γέφυραν βλέπει τὸ ἐσωτερικὸν τῶν δωματίων!

Παίγνιον.

[Ἐστὸλη ἐπὶ τοῦ Ἀνδρείου Ἀνδρέου.]

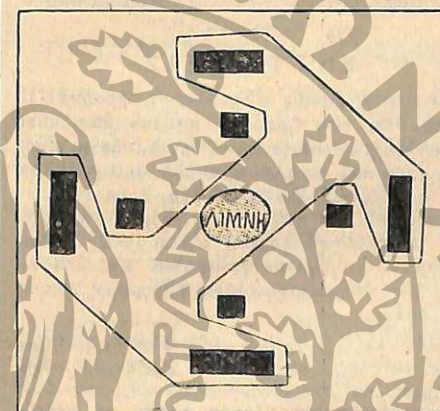
Η	ΜΑ	ΜΗ	ΩΝ	ΡΑ
ΜΙ	ΕΡ	ΠΗ	ΟΛ	ΣΙ
ΝΙ	Α	ΣΙ	ΟΣ	ΛΑ
ΝΕ	ΠΗ	ΜΩ	ΔΗΣ	ΓΗ
ΔΕΙ	ΧΑ	Α	ΛΩΝ	ΜΗΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω 25 συλλαβαὶ οὕτως ὥστε νὰποτελεσθοῦν

ὁκτὼ κύρια ὀνόματα σημαίνοντα: Θεάν, ἀρχαιοτάτον ἱατρὸν, περίφημον μάγισσαν βασιλοπούλαν, ἀρχαῖον ἀθλητὴν, θεόν, ἐμνηρικὴν βασιλισσαν, ἀρχαῖον λυρικὸν ποιητὴν καὶ ἀρχαῖον βασιλέα.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθηνᾶς, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἀνω Παίγνιου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, δὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν λύτων θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσού το ὁποῖον ὁποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὴν πρῶτον κληρωθεῖσαν μὲν δι' ἓν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητὴς, ἡ συνδρομὴ του θὰ παραταθῇ)

Λύσις τοῦ Παίγνιου τοῦ 19 φύλλου.

Ἰδοὺ πῶς θὰ κατασκευασθῇ τὸ τεῖχος, ὥστε νὰ μείνουν μέσα τὰ σπῆντα καὶ ἔξω τὰ κίεσκια. Καὶ κατ' ἄλλον τρόπον, ποῦ ἤρυν πολλοὶ λύται, οἱ ὅροι πληροῦνται καὶ ἡ λύσις εἶνε ὀρθή.

Παρόραμα. Ἡ εἰκὼν τοῦ Παίγνιου τοῦ προηγουμένου φύλλου ἐτυπώθη κατὰ λάθος ἀντίποδα. Ἡ μπότῖλια στέκεται εἰς τὸ τραπέζι μὲ τὸ στόμα.

Ίδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού, Κεφ. Β'

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ

Μεσάνυχτα! Τη γαλήνη χαλώνει μέσ' στην πλάσι ή νύχτα, και το σκοτάδι πυκνό κρύβει τες ωμορφιές του Μάρτη απ' τα διαφασμένα, τάχιστα μάτια του ποιητού.

Μέσα στην απέραντη γαλήνη, μέσα στην ασάλευτη ήρεμία, μονάχη ξαγρυπνώ. Κεί κάτω μακριά, από ένα άπειρο σάμα σκοτεινό, βγαίνει ένα βουϊτό, 'έν αναστάναγμα, πικρό παραπονιάρικο, όπως εις ίδιος την νύκτα πικροί και φοβεροί του άμοιρου οι στεναγμοί. Λέω πως κλαίει ή θάλασσα! Τι τάχα κλαίει;

Μήν κλαίη γιατί φοβάται μή άρχιση πάλι δ άνεμος το άγριο του κυνήγι, ή μή της νύχτας τήν τρομάζει ή σκοτεινιά; Μή δ βράχος της τη μάλλωσεν γιά την τρελλή, την πρώτη τη χαρά της, ή μή γιατί το φεγγαράκι της δέν ήλθε ακόμη φως να της φέρη ελπίδας ποθητής; Μή 'στό βουϊτό το μνημα που άνοιξε ος άμέτρητες ψυχές, προσεύχεται μετανοιωμένη, κι' άπαρηγόρητη γιά το χαμό τους συχώρεσι ζητά; ή μή του κόσμου κλαίει την εφήμερη ζωή και προσκαλεί τον άπελπι οτά βάθη της να εύρη τη λήθη του καύμου;

Ω! πως ταιριάζει το άλαφρό της βογγητό 'στής μαύρης νύχτας το μυστήριο! Πώς μοιάζει το πικρό της το παράπονο 'σάν το παράπονο ψυχής που ζή μέσα 'σόν πόνο!

Βουβά τα σπίτια όλα, βουβό όλο το χωριό! Μέσ' στην απέραντη γαλήνη, μέσ' στην ασάλευτη ήρεμία, μονάχη με τη θάλασσα έγω έδω άγρυπνώ!

Πάρος

Αφρόκρηνο

ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ

Είνε μία ώραία καλοκαιρινή βραδυά. 'Η φύσις όλη είνε ήρεμος, παντού βασιλεύει άκρα ήσυχία, τίποτε άλλο δέν άκούεται ειμή το γλυκό και αγαλό τραγούδι του γρύλλου και ή λυπητερή φωνή του βύα, ή έποία διακρίνεται πού και πού την σιγήν. Εθρίσκομυ επί μαγευτικού λόφου, κάτω του έποίου διέρχεται ή θάλασσα γαλινηαία και άτρά-
χος, της οποίας το άπαλό φιδύριμα φθάνει έως έμέ.

Όλη αυτή ή ήρεμία της φύσεως μεταδίδεται σγά-σγά και εις την ψυχήν μου, ένφ καθήμαι και παρατηρώ ρεμβώδης τόν όρίζοντα, τόν όποιον αίνης βλέπω να φωτίζεται... 'Όλο έν το φώς γίνεται ζωηρότερον, κ' έντός όλίγου φαίνεται ή σελήνη ανατέλλουσα, ως να βγαίνει από το βάθος της θαλάσσης, και ύψοιται εις τόν ούρανόν σάν μια πύρινη σφαίρα...

Τό σκότος διακρυπνάνται από τας άργυρο-
χρώμους ακτίνας της, οι όποιες διαχύνονται εις όλην την φύσιν και επάνω εις τόν καθρέπτην της θαλάσσης, φωτίζουσαι μία βρο-
ούλα με πανί, ή όποια είνε σταματημένη εκεί και φαίνεται σάν ένα μεγάλο πουλί με άνοιχτά πτερά, άκίνητον επί των ύδάτων.

Τό θέαμα αυτό είνε τόν μαγευτικόν, τόν όσον θεόν, ώστε μένω επί πολύ παρατη-

ρούσα και θαυμάζουσα την ώραίότητα και τό μεγαλείον της φύσεως.

Μαύρα Μάτια

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Όπότεν είνε μαθητής κανέναν Παρά πολύ βαριέται το σχολείο. 'Η έννοια του βιβλίου και της πέννας Του φαίνεται άνημέρο θηρίο.

Ζηλεύει τούς μεγάλους που δέν έχουν Τά βάσανα αυτός που ύποφέρει, Που ούτε οι δασκάλοι τούς τις βρέχουν, Και κάθονται χειμώνα-καλοκαίρι.

Μά όταν και αυτός θά μεγαλώση Κι' έκείνων δοκιμάση τας πικρίας, Τότε μονάχα τότε θένα νοιώση Τη χάρι της μικράς του ήλικίας.

Και θά είπη: «Μαθητάκι μου χρόνια 'Αχ! πόσον τώρα σάς συκοφανώμαι! Κ' έτσι θά σάς θυμάμαι πιά αιώνια. 'Όσο να παύσω εις τόν κόσμο νάμαι...»

Αθανάσιος Διάκος

ΣΤΗΝ ΙΣΟΒΕΡΓΑ

'Επάνω εις μίαν όχθην του ποταμού ένα ώραίο δενδράκι έκτείνει δειλά-δειλά τα τρυφερά κλαδάκια του όλίγον ύψηλότερα από το νερό.

Τό ρεύμα μόλις έγγίζει ένα από αυτά και με την άδιάκοπον κίνησιν του τό κάμνει να δένεται ακατάπαυστα.

Μέσα στην άθωα βλάστησι εκείνη ένας σπίνος έκάθητο μια όροσερή του 'Απριλίου πρωτα.

'Εκελάθει με όλην του την ζωηρότητα ως να παρηκολούθει το φλοισβό του νερού.

'Αλλά δίπλα του ένας έχθρος, άφωνος, παρεμύνευε το δυστηρό πουλάκι.

Και ένφ εκείνο άτράχα, επήδα με χάρι από το ένα κλωνάρι εις το άλλο, χωρίς να παύη το άσμα του, έξαφνα του φαίνεται ότι τα μικρά του ποδάκια δέν σηκώνονται πλέον, άφ' ου επάτησαν εις ένα από τα τρυφερά και άθωα κλαδάκια.

'Η καρδιά του κτυπά δυνατά και:

«Τελείωσε, λέγει, έδω είνε θάνατός μου...»

Διατί δέν ήτο το κλωνάκι εκείνο άθωο καθώς τα άλλα;

Διατί εις εκείνο το έρημο μέρος έγεινε τόσον κακή πρῆξις;

Διατί τό άδολο πουλάκι έμελλε να χάση την ζωή του;

— Διότι εκείνο το κλωνάκι δέν ήτο άλλο, παρά μία ιζόβεργα.

Τό φονικό του ανθρώπου χέρι εθρίσκετο και άνάμεσα εις την άθωα εκείνη βλάστησι.

Αίγειρος

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

'Ο ήλιος ρίπτει τας ακτίνας του επί της άμμου της ακτής και την κάμνει να χρυσίζη.

Πολλές πεταλούδες πετούν έδω κ' εκεί, παίζουσαι. 'Όλες μού άρέσουν, αλλά πρό πάντων με έλκυει μία μικρή πεταλουδίτσα

επί των πτερών της όποιες ρίπτων ό ήλιος τας ακτίνας του, σχηματίζει τα επτά χρώματα της ίριδος.

Τρέχω πλησίον και προσπαθώ να την συλλάβω, άλλ' ή πονηρά τό έννοει και φεύγει μακράν. Την ακολουθώ και τέλος τιν συλλαμβάνω, προσπαθών να μη χαλάσω τα ώραία της πτερά.

'Αλλά φε! ύποκάτω των ώραίων πτερών της, διακρίνω ένα άηδη σκώληκα.

Προσέτι δέ, εκ της προσερίδης των πτερών μετά των δακτύλων μου, χάνουν αυτά την ώραίότητά των και... την πετώ μακράν σκεπτόμενος ότι, και εις τούς ανθρώπους έπίσης, ύποκάτω πολλών όράλων και λαμπρών ένδυμάτων, κρύπτονται κακά ψυχά...

Ριζοσπάστης

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Τίς δέν ήκουσε να γίνετα λόγος περί της «πέτρας που κουνιέται» της Κεφαλληνιάς; Είνε μία μεγάλη πέτρα εις την άκραν της Παλικής Χερσονήσου, όλίγον έξέχουσα εις θαλάσσην, ή όποια κινείται άδικαίως δι-

κήν έκκρεμοις, πλησιάζουσα και άπομακρυνόμενη από της πλησίον στερεάς. Τό μοναδικόν τοιούτον φαινόμενον ήρξασε πρό άμνημονεύτων χρόνων, εξακολουθεί και θά εξακολουθεί 'ως επ' άπειρον. Είνε και αυτό έν από τα πολλά μυστήρια της φύσεως, τα όποια ματά ως αγωνίζεται να έξιχνιάση ό ανθρώπινος νους και τα όποια ή ιδιότροπος φύσις έχει περιβάλει διά κύκλου άνυπερβλήτου, άπαγορεύουσα ούτω άστυχώς την έντός εισοδόν εις πάντας.

Είνε αδύνατον να μένωμεν άπαθείς και ψυχροί ένώπιον τοιούτων θαυμασίων και άνεξηγήτων φαινομένων, και είνε άπερίγραπτος ή συγκίνησις την όποian αισθάνεται τις επί τη θέα του μεγαλοπρεπούς, του μυστηριώδους βράχου, όστις ούδόλως έπηραζόμενος από λαίλαπας και τρικυμίας, εξακολουθεί να κινήται άδιαλείπτως όπως όρισε αντ' ή φύσις...

Κεφαλληνιακή Αύρα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο μικρός έγγονός έλαβε πρωι πρωι δώρο από την γιαγιά του ένα τρίκυκλο.

'Η έγγονούλα τό βράδυ στην προσευχή της λέγει: «Θεέ μου, κάνε την γιαγιά μου να μου χάριση και μένα ένα τρίκυκλο, και θά σ' άφήσω κ' έμένα ν' άνεβώ επάνω 'ς αυτό...»

* * *

'Εστάλη υπό της Μακεδονίας

'Ο Κουφιοκεφαλής μεταδίδει προς έπί-
σεψιν του φίλου του Γιάννη, άλλ' ό Γιάννης δέν είνε παρών.

— Τό όνομά σας; τόν έρωτά ό ύπηρέτης.

— 'Α! δέν πειράζει! με γνωρίζει πολύ καλά ό Γιάννης, άπαντα ό Κουφιοκεφαλής.

* * *

Είς τό ταχυδρομείον μεταδίδει ό Ρήγας ό Φερραίος διά να στείλη μίαν έπιστολήν. 'Ο ταχυδρομικός υπάλληλος του λέγει:

— Τό γράμμα είνε πολύ βαρύ, πρέπει να βάλης άκόμη έν γραμματόσημον.

Και ό Ρήγας ό Φερραίος άπαντά:

— Μά τότε δέν θά γείνη βαρύτερον;

* * *

'Εστάλη υπό του 'Εγγόνου του Πραξιτέλους

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

'Αθήναι, 38, όδός Ευριπίδου
την 20ην 'Απριλίου 1910

'Ο Ρήγας Φεραίος μου στέλλει μίαν συ-
ταγήν επ'ως να φυτύνουν χόρτα μέσ' από έν
αυγόν του Πάσχα. Παίρνεις έν αυγόν, τό
σάζετε όλίγον επάνω, τό αδειάζετε όλον
καλά-καλά, παίρνεις ένα κομμάτι βαμβάκι, τό
βρέχετε και τό βάζετε εις τό βάθος του αυ-
γού. Έπειτα ρίπτετε μέσα όλίγες φακές ή ό-
λίγον κεχρί. Τέλος, εις ένα κομμάτι ύβλο έμ-
πληνέτε τέσσαρες καρτίτσες, ώστε να
στέκεται επάνω εις αυτός τό αυγόν όρθιον, και
τό τοποθετείτε εις μέρος εύερον. Μετά
8-10 ήμέρας θά φυτρώσουν από μέσα χόρτα
εύμορφα και θά σχηματισθ' έν σύνολον πρα-
σινόκεκκινον, που θά είνε γιά ζωγραφιά!

Είς τό προηγούμενον φύλλον, Ρεξενά, ένε-
κρίθη τό ψευδώνυμόν σου. Σήμερον θέλω να
σου είπω πόσον μ' εύχαρίστησεν ή πρώτη
σου έπιστολή και ή άπόρσις σου να λάβης
ψευδώνυμον ύστερ' από τρία χρόνια που εί-
σαι συνδρομητής. Κάλιο άργά, ε'...

'Όταν έλαβε τό 19ον φύλλον ό 'Ατρώμητος
Λεωνίδας και δέν είδε Σελίδα Συνεργασίας,
παρ' όλίγον «να βγάλη φωνήν». Έπειτα ό-
μως που έδιόχεσεν την 'Αλληλογραφίαν, ήσύ-
χασε. Διότι είδεν ότι Σελίς δέν ύπάρχει μόνον
«εί έλλειψιν χώρου», άπαράλλακτα, όπως
και εις τό σπίτι του δέν έψησαν φέτος τό
πασχαλινό άρνι εις την αύλήν, άλλ' ήναγκά-
σθησαν να τό στείλουν εις τόν φούρνον...

Σ' εύχαριστώ πολύ, Μεγάλη 'Ελλάς, διά
τό θερμόν ενδιαφέρον και τας τόνον εύστοχούς
ένεργείας. Θά λάβω ύπ' όψει μου τας ύπο-
δείξεις σου και έλπίζω κάτι να γίνη, διότι ό
περί ου γράφεις είνε φίλος μου εκ των έν-
θεμεριών. Σ' εύχαριστώ και πάλιν.

Βεβαίως, Κόκκινε Διάβολε, και εις την
Τραπεζούτα όταν υπάγης, θά λαμβάνεις τό
φύλλον μου εκεί και θά ήμωρξής εξαίρετα να
μου γράφης. 'Απαράλλακτα, όπως και τώρα
που είσαι εις την Σμύρνην, ώστε μήν άνη-
σχηξ'.

Χαίρω πολύ που έγινες καλά, 'Υπερασπι-
στά του 'Εθνους. Καλά λές, παρασμένα ξε-
χασμένα. Γράψ μου λοιπόν τώρα και στέλλε
διά την Σ. Σ. Σ. 'Αλλά όμ' αντιγραφάς
μεταφράσεις νύχ.

Πανεμένη Ψυχή, άνεκίνησας την έπιστο-
λήν σου εις τόν κ. Φαίδωνα, ό όποιος πολύ
σ' εύχαριστεί δι' όσα γράφεις διά τας 'Αθη-
ναϊκάς 'Επιστολάς. Τό διηγήμα του εκείνου
εύρίσκεται εις τόν Β' τόμον των «Διηγημά-
των» τυκόμενον φ. 3. 'Η αγάπη σου και ό
ζήλος σου παραδειγματικά.

Πρέπει να διορθωθ' ή Καλέ Σαμαρείτα: Είς
τό ύπ' αριθ. 193 αίτιγμα του 19ου φύλλου,
τό κοπάδι έγινε κατά λάθος σκοτάδι. Δη-
λαδή πρέπει να διαβάσετε:

Στό κοπάδι θά εύρης

Τό άρσενικόν μου, λύτα, κτλ.

Εύχαριστώ δι' όσα γράφεις και διά τας
ένεργείας. Δυστυχώς ό χώρος δέν μου έπι-
τρέπη νάπαντώ έκτενέστερον προς τούς στέλ-
λοντας διά την Σ. Σ. Σ.

ΜΙΑ ΕΥΓΕΝΗΣ ΠΡΟΤΑΣΙΣ

'Ελαβα την εξής έπίστολήν:

«Αγαπητή μου Διάπλασις,

Έπειδή βλέπω, ότι ουδέις σχεδόν συνει-
σφέρει εις τό ταμείον υπέρ των 'Απόρων και
ότι 64 τοιούτοι περιμένουν έναγωνίως να έγ-
γραφούν, διά τοιούτο προτείνω τό εξής
διά του όποιου θά δύνασαι να έγγράψης 25
περίπου άπόρους τόν χρόνον. Πιστεύω ότι
όλοι οι συνδρομητάί σου μετά των ψευδώνυ-
μολών άδελφών των (έτήσιοι, έξάμηνοι,

κτλ.) να έμειθα περίπου 2000' εάν λοιπόν
έκαστος εξ αυτών σοι στέλλη κατ' έτος μίαν
δεκάραν, θά συνάξονται 2,000 δεκάρες ήτοι
200 δραχμαί, διά των όποιων θά δύνασαι να
έγγράψης 25 περίπου άπόρους ως συνδρομη-
τάς. Πρώτος δέ ένός σου έσωκλείω λεπτά
30 δι' έμέ και διά τούς 2 ψευδωνυμολόγους
άδελφούς μου. Έννοείται δέ ότι και οι θέ-
λοντες να συνεισφέρουν περισσότερα, δέν
άποκλείονται.

«Αυτό λοιπόν είνε τό σχέδιόν μου, αγα-
πητή Διάπλασις, τό όποϊόν εάν έγκρίνης,
όρίζεις τας λεπτομερείας και τό ανακοινώνεις
και εις τούς άλλους συνδρομητάς σου, όστι-
νες, είμαι ύπερβέβηκος, ότι πρόθυμοι θά σπεύ-
σουν να σου άποστείλουν την δεκάραν των,
έμπνεόμενοι υπό της αληθούς αγάπης διά της
όποιας σε περιβάλλουν.

Σέ άσπάζομαι, ό φίλος σου
'Εγγονός Αυτοκράτορος»

Λοιπόν, δέξασθε; Περιμένω τας άπαντή-
σεις σας και την εισφοράν σας.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Εγχορύνεται: Διάφορα μικρά (όλα) του
Καλού Σαμαρείτου. «Οι γονείς» του Κορυ-
θαίου 'Εκτορος. — Πρόδλημα και Παίγνιον
της Φλογέρας του Βασιλέα. — «Η βροχή»
του 'Υπερασπιστού του 'Εθνους. — Χριστός
άνεστη» του 'Αφρόκρητου. — Παιδικά Πνεύ-
ματα διαφόρων.

'Απορρίπτονται: Διάφορα 'Ανέκδοτα,
Παίγνια και Π. Πνεύματα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ουδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άναστέλλεται άν
δέν συνοδεύεται υπό τού δικαιώματος φ. 1. Τα
έγκρινόμενα ή άναστέλλομενα ίσχύουν μέχρι της 30
Νοεμβρίου 1910. 'Όσα συνοδεύονται από α. άνή-
κουν εις άγόρια, και όσα από κ. εις κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Μικρός 'Αργοναύτης,
α. (Ν.Ρ.) Φιλελεύθερον Πνεύμα, α. (Μ.Σ.)
Θρακική Αύρα, κ. (Ε.Φ.) Εύκλεια του 21,
α. 'Ηιδούστος 'Εσπερος, α. (Ν.Α.) Ταΐτου
κ. (Α.Α.) Φίλημα του Κύματος, κ. (Ε.Ζ.)

'Ανανεώσεις ψευδωνύμων: Γλυκεία
'Ελπίς, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ουδέμία πρότασις δημοσιεύεται, εάν δέν συν-
οδεύεται υπό τού αντίτιμου ός εξής: Διά τας
πρώτας τρεις προτάσεις λεπτά 25. Διά τας έπί
πλέον υπό αυτόν φύλλον, 5 λεπτά ή λέξεις. —
Προτείνου μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον
ίσχύον διά τό έτος τοιούτο, προς τούς έχοντας ψευ-
δώνυμον έπίσης ίσχύον διά τό έτος τοιούτο. Προτά-
σεις με δνόματα, ή με ψευδώνυμον καταπηγμένα,
δέν δημοσιεύονται. — 'Ο έντός παρενθέσεως
αριθμός σημαίνει πόσα τετράδια δέν άναπέδω-
σεν είσέτι ό προτείνων.]

Μικρά Μυστικά επιθυμούν να ανταλ-
λάξουν: ή Λαφροστεφής Σημαία (0) με 'Ι-
διότροπον Εανθούλα, 'Αεροναύτην, 'Ε-
ξόριστον Βασιλέα — ή Καλέ Σαμαρείτης (0)
με Πυραγίδα του Χέου, Πλοίαρχον Νέμον,
'Αεροναυτοπούλαν, 'Ελληνίδα Κυρία.

'Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους
της: Κωνσ. Γ. Καρ. (δέν έπρόκειτο περί
αυτής της σελίδος) Μαρίαν Α. Ζ. (εύχα-
ριστώ πολύ, και του χρόνου) Πολύβοριαν
(έπίσης) Μ. Π. (έλπίζω ότι δέν θά τό κά-
μης πλέον αυτό, διά τό όποϊον θέλεις να σε
μαλλώσω' χαίρετισμούς εις την προσφιλή
γραμματίαν σου και παρακαλώ) 'Ηρώ της
Λίμνης (παρομοίως) 'Ασπασούλαν Κ. (εύχα-
ριστώ θερμώς) Χαροτίττον της 'Ηλιόγνη-
της (ή εύχ' σου, ή βγαλμένη από τα βάθη
της καρδιάς, με συνεινέησε πολύ) 'Αερο-
ναυτοπούλαν (παρομοίως) γαίριον διά την έπι-
τυχάν των εξετάσεων) Δοκτορα Κούκ (έ-
στειλα) 'Αρτινη (θερμά συγχαρητήρια διά
τας λαμπράς εξετάσεις της γυμνασιακής) Έδρ.
Τριανταφ. (εύχαριστώ διά την πασχάλινήν

κάρταν) Ποθητήν Κωνσταντινούπολιν (όχι
δύ, και τό καλοκαίρι τό φυλλάδιον θά εκδί-
δεται τακτικά κάθε δέκατον εύχαριστώ πολύ
διά τό ενδιαφέρον) Ν. Γ. Σ. (ώραίον τό Π.
Πνεύμα. 'Ασκήσεις ύμους μή μου στέλλης,
παρά όταν θά προκηρυχθ' διαγωνισμός) 'Ω-
ραίαν 'Αμαζόνα και Γαλιναίαν Θύλασαν
(αί παραγγελίαί σας εξετελέσθησαν) εύχαρι-
στώ πολύ) Μικρόν 'Αργοναύτην (εις τούς
άγοραστάς του 'Εσωτερικού γενικώς τό φύλ-
λον δίδεται 10 λεπτά' είπέ λοιπόν εις τόν ά-
γοραστήν σου ότι δι' όλα τα φύλλα εξ' άρχής
θά σου πληρώση μόνον φ. 2, 10' ό ζήλος σου
με συγκινεί πολύ) 'Ανεμώλην των Πατησίων
(κάτι ιδιόν σου πρέπει να μου στείλης' άν-
τιγραφάς δέν δημοσιεύω) 'Αργεϊφόντην 'Ερ-
μην (έστειλα) Κομήτην του Χάλλεϋ (έ-
ξοχα πραγματικώς τα δημόδια αυτά αινίγ-
ματα, άλλ' ύπάγονται εις τόν Διαγωνισμόν
προς σύνθεσιν 'Ασκήσεων, ό όποιος δέν έπρο-
κηρύχθη άκόμη' όταν μετ' όλίγον θά προκη-
ρυχθ' ή, θά έχρης την καλωσύνην να μου τα
έναστέλλης, μαζί με άλλα άν έχρης, κατά τούς
όρους της προκηρύξεως.) Γαυράδην (είνε του
De Amicis, και πολλά έχουν δημοσιευθ' ήδη
εις την Διάπλιν) Φλογέρον του Βασιλέα
(έχει καλώς' εύχαριστώ πολύ και άσπάζομαι
τόν μικρόν άδελφόν σου) Κορυθαίου 'Εκ-
τορα (απ' όλα θά γίνουν, μα κύτταξε να σου
περάση τό δοντάκι) Κούλαν Γκ. (τό Σ.Σ.Σ.
σημαίνει Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών)
Λαφροστεφής Σημαία (λίαν προσεγώς) Νυ-
κτολούλουδο (ό ζήλος σας θά ύπερνηκή
όλας αυτές τας δυσκολίας) Ζήνων Κιτιά
(έστειλα εκ νέου) Φούβον 'Απόλλωνα (όλοι σε
άνασπάζονται) Μέλλοντα Βοναπάρτην (ή έ-
πιστολή σου ώρασιότατή και εις τας δύο σου
έρωτήσεις άπαντώ ναί!) Ναπολέοντα Βονα-
πάρτην (έλαβα) 'Αχιλλέα Χ. Μ. (ή έπιστολή
σου με συνεινέησε' άλλα δυστυχώς δέν είμαι
εις θέσιν να σου δώσω τας πληροφορίας που
ζητείς: είνε πράγματα που δέν γνωρίζω' εύ-
χομαι όμως πάσαν έπιτυχίαν) Χαράν των
'Ελλήνων, 'Εξόριστον 'Ανθίδα, 'Ανάτονα
'Ελλάδα, Χιώτικο 'Αεροναύτη, Φασιανήν του
Σαντεκλέρ, Χαράν της 'Ελλάδος κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 20
'Απριλίου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκαί: εξ 'Αθηνών και Πει-
ραιώς μέχρι της 11 Μαΐου' εν των 'Επαρ-
χιών μέχρι της 18 Μαΐου' εν του 'Εξωτερι-
κού μέχρι της 5 'Ιουνίου.

[Ο χρόνος τών λύσεων επί του όποιου δέν να
γράφου τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι,
παλείται εν φ. Γραφίω μας εις φανέ-
λους, ών έκαστος περιέχει 20 φύλλα
και τιμάται φ. 1.]

207. Δεξιόγυφτος.

Εκπλησεται τό πρώτον μου
Και βεβαίως τό δεύτερόν μου.
Μονάζουν εις τό τρίτον μου,
'Ανθος του άγρού τό σύνολόν μου

* * *

'Εστάλη υπό του Γορδίου Δεσμίου

208. Μεταγραμματισμός.

Είμαι κάποιος άρχαίος
της 'Ελλάδος' άν άλλώω
ένα γράμμα, θά άπαύσω
τά πτερά και θά πετάξω

* * *

'Εστάλη υπό του 'Αναθίνου Στεφάνου

209. Αναγραμματισμός.

Ήταν όστις μουσικός
'Σ' όλο τόν κόσμο έακουστός.
Μά έπαθε κάτι κακό
Σε δύο μόνο γράμματα,

* * *

Και από 'κείνο τόν καιρό,
Μας φέρνει χίλια πράγματα.

* * *

'Εστάλη υπό του Θραμβίου του 'Ελληνισμού

210. Βέλος.

* * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Εστάλη υπό της Βάρκας του Κανάρη

211-215. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ δύο συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις :

ἔτος, νέος, νοῦ, ἔαρ, οὐρά

Εστάλη υπό της Νέας Σελήνης

216. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νυκτόβιον· τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεῦτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξης, πόλιν τῆς Ἑλλάδος :

1, Ὀμηρικὴ βασιλοποιία· 2, Ἄνθος εὐώδες· 3, Νῆσος τῆς Ἀσίας· 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος· 5, Στρατοπύργος τοῦ Μ.Ναπολέοντος· 6, εἶδος ξιφιδος· 7, Τύραννος· 8, Μυριάποδος.

Εστάλη υπό τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἑλλήνος

217. Ἑλληνοσύμφωνον.

η - ου - ου - ου - α - ε.

Εστάλη υπό τοῦ Τραϊανοῦ

218. Γρίφος.

Μ	οὔς
1908	έν
1910	
1909	

Εστάλη υπό Κωνστ. Ε. Μαντζουράνη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 14

140. Λουκάκιον (Λουκά, Νίκο.) — 141. Βιέννη (βῆ, έν, νῖ.) — 142. Πύλος-πίλος. — 143. Ὁ Τίγρης ἡ Τίγρις. — 144. Ὁ ἀριθμὸς 42,345,679. — 145. ΤΟΥΡΚΙΑ ἡ Τίγρις. — 146. Τὸ λακωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν. — 147. ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ (ΤΗ0ός, ΛΕων, ΜΑΡαθών, ΧΟΣ-ρόης.) — 148. Οὐδαίς ἐγεννήθη σοφός. — 149. Ἡ Πεντέλη ἐξάγει μάραγμα (ἡ - πέντε λη - ἐξ ἄγει - μαρ μαρ - α.)

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Χαίρετο Ἀκρογιάλι, εὐχαριστῶ θερμῶς ; Ζητῶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν μετὰ τοὺς χίους συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίδας. Γλυκοχάραμα (1,78)

Καλὸ ταξίδι, Πάρι. Διασκέδαζε μὰ μὴ ξεγνᾶς τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ φίλους σου. Στὴν ὑγείᾳ σου σιδηρένιος, καὶ ταχεῖαν ἐπάνοδον. — Ἰδανικότης, Χείμαρρος. (1,79)

Στὰ γενέθλια εἰς ἀγαπημένης Ζιζὰ Χανούμ — Νὰ τὰ ἐκατοστήσῃ, καὶ ὥς τοῦ χρόνου ἄλλα δύο... ποδάρικα ν' ἀποκτήσῃ. — Ἰδανικότης (1,80)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 19 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἦδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 177]

ΑΘΗΝΑΙ: Ἀδελφὸν Καμπίτη, Δ. Μαρ. Γιαννουκάκη, Ἀνώνυμος, Ἀντ. Γ. Καρυσιανῆς, Λεων. Ζ. Μπίστης, Ἰσαὰκ Σ. Σαρφατῆς, Κικίτσα Δ. Ἀραβαντινῶ, Σταμ. Ι. Κομνηνός, Εὐθαλία Ι. Κομνηνῶ, Ἀλ. Ι. Γκαρπολάς, Δ. Ἀλ. Θεοδωρόπουλος, Δ. Π. Πιπέρης, Ἀθ. Κ. Διαλησιᾶς, Μαρίνα Ρηγοπούλου, Εὐαγ. Γ. Παπανικολάου, Γ. Σ. Ἀλεξίου, Δ. Δ. Σακελλαρίδης, Διον. Ἀρσένης, Π. Δ. Οἰκονόμου-Γκούρας, Χρ. Δ. Οἰκονόμου-Γκούρας, Θρασ. Ἀντωνιάδης, Ἀρ. Ἀλ. Ἐμπεριόκης, Κίμων Παπαϊωάννου, Ἀτρώμητος Λεωνίδας, Καλλιόπη Κ. Παπαϊωάννου, Κούλα Γ. Βαρθολομαίου, Ἀδελφὸς Α. Ραζῆ, Φλωρεντία Γ. Παζαράκη, Ἀγλ. Μ. Στρατοπούλου, Στέλλα Βουρδουμά, Τίτλια Ἰουστίνου (18 καὶ 19), Κική Διαλησιᾶ, Φούλα Θ. Παπαϊωάννου, Δέλα Κ. Δημητριάδου, Ἀνδρ. Γ. Ναυπλιώτου, Εὐγεν. Π. Σταματοπούλου, Ἄννα Γ. Θεολογίτου, Δ. Π. Κατράμης, Μέλλουσα Νικήτρια Ἑλλάς, Ἀλ. Β. Σπυράκης, Γ. Σκάρδης, Κ. Παπαδημητρίου, Ι. Θ. Κινδύνης, Ἀριστ. Μ. Στρατόπουλος, Μητρική Στοργή, Γ.Κ. Κυριακός.

ΠΕΙΡΑΙΑΙ: Διον. Π. Γεωργιάδης, Ἠλ. Π. Δομένικος, Μαξ. Ἐμ. Πίττας, Ι. Ι. Ἀστεριάδης, Ἐμ. Δ. Τσολάκης, Ἀριάννη Λεκού, Π. Ι. Παπαθανασόπουλος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ι. Γ. Πορτοῦλης.
 ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ: Κ. Π. Σπεταίρης.
 ΑΡΓΟΥ: Π. Δ. Παζαράκης, Λεων. Μ. Δερτούζος.
 ΒΟΛΟΥ: Κούλα Γνωκιά, Τασία Γνωκιά.
 ΔΗΜΗΤΡΙΩΝ: Παν. Κολοκοτρώνης, Περ. Κ. Παπαθεοδώρου, Πολυχρ. Θ. Χαρίτος, Γρ. Ι. Γεωργακόπουλος, Εὐαγ. Γ. Χριστόπουλος.
 ΙΘΑΚΗΣ: Μαργαρίτη Σ. Χάνου (18ου).
 ΙΤΕΑΣ: Χαράλ. Ε. Γραμματικόπουλος.
 ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σταμ. Ζ. Δεσφίλλας, Ν. Βεντούρας.
 ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ν. Γ. Σαυμάκης, Γ. Κακαγιάννης, Θ. Παταϊάδης, Κ. Ι. Μητσάκης, Γ. Α. Λαζανάς.
 ΠΑΤΡΩΝ: Ἐλ. Π. Κίτσος, Γ. Ι. Χαϊδόπουλος, Ἀλ. Ι. Τζουλάκης, Ι. Α. Μάρκου, Κ. Α. Δρούλιας, Ι. Αρ. Μεσσηνέη, Εὐ. Α. Ταμπακόπουλος, Διον. Α. Ταμπακόπουλος, Στυλ. Ι. Παπαψιμάδης.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1910

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 15 Ἀπριλίου τὸ ἀπόγευμα, ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1962, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀπεδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρωσάντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἐξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβανέτο ἡ 15 Ἀπριλίου. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς 50 ἀριθμοὶ :

1386, ἐκέρδισεν ἐν ὁρολόγιον τῆς τοῦ πῆς.

228, 1177, ἐκέρδισεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.

1540, 517, 892, ἐκέρδισεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.

819, 1495, 86, 1787, ἐκέρδισεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.

1110, 733, 1749, 40, 856, ἐκέρδισεν ἑκάστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν «Διαπλάσεως» τοῦ 1911.

1733, 610, 1452, 1917, 91, ἐκέρδισεν ἑκάστος ἀνὰ ἐν ἀντίτιπον τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης.

165, 1902, 764, 367, 997, 1397, 1704, 1299, 634, 1600, ἐκέρδισεν ἑκάστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3, 50.

721, 1438, 564, 1611, 1483, 1563, 424, 198, 1280, 668, 313, 1649, 1308, 1843, 998, 1930, 1810, 143, 1798, 1661, ἐκέρδισεν ἑκάστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μετὰ τὸ 22 φύλλον τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιοδοτεῖ τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τυχῆς ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογὴν τῶν, ἀπηρθύνανμεν σήμερον ἐπιστολὴν παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μὲς ὀρίσουν ποῖους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ τῶν δώρων τοῦ 1910 θὰ γίνῃ τὴν 15ην Ἰουλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπληρώσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἐξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβανέται ἡ 15η Ἰουλίου 1910. Εἶνε δὲ τὰ δῶρα τῆς Τρίτης Κληρώσεως ὅμοια μετὰ τῆς ἀνωτέρω Δευτέρας.